Dr. Hamer: AIDS – Jak může diagnóza zabíjet!

written by Vladimír Bartoš | 10. 11. 2023

Zdroj

Přeložil: Vladimír Bartoš

AIDS, nemoc, která neexistuje.

V roce 1987, kdy se právě naplno rozjíždělo vytváření paniky kolem "AIDS", jsem ve své knize "Odkaz nové medicíny" napsal, že "AIDS" je největší podvod našeho století a to hned z několika dobrých důvodů!

Hlavní argument proti "AIDS" jako samostatné "nemoci" vychází z poznatků o **ontogenetickém systému nádorů** a tedy i **ontogenetickém systému mikrobů** (hub, bakterií).

Jak dokazuje můj empirický výzkum na více než 15 000 pacientech, působení "zlého" viru, ničícího vlastní obranyschopnost organismu, nezávisle na psychických a mozkových procesech – tedy údajně jako ve zkumavce – je zcela nemyslitelné, ba snadno vyvratitelné.

IRC ("Železné pravidlo rakoviny") říká, že každá tzv. nemoc, označovaná také jako speciální program přírody (nejen rakovina), je spuštěna DHS (Dirk Hamer Syndrome). DHS je určitý biologický konfliktní šok, který v téže vteřině způsobí Hamerovo ohnisko, které je zjistitelné na počítačových tomogramech mozku. Hamerovo ohnisko se nachází v mozkovém relé odpovědném za konkrétní orgán a způsobuje v něm odpovídající změny, nádory, ochrnutí, funkční poruchy atd.

V roce 1987 jsem vytvořil Ontogenetický systém nádorů, který podle příslušnosti k zárodečné vrstvě klasifikuje všechny nádory a nádorově ekvivalentní onemocnění. Tři zárodečné vrstvy, **endoderm**, **mezoderm** a **ektoderm**, se vytvářejí již v prvních týdnech embryonálního vývoje člověka. Každá z těchto zárodečných vrstev náleží k určité části mozku a je vývojově podmíněna; každá vrstva má také určitý druh konfliktního obsahu a také určitou histologickou buněčnou formaci.

Ontogeneticky podmíněný systém mikrobů přiřazuje mikroby ke třem zárodečným vrstvám:

1. **Endoderm** – nejstarší mikroby, houby a houbové bakterie (mykobakterie) jsou odpovědné za tuto vrstvu, podmíněně i za mezoderm řízený mozečkem, ale pouze za orgány starého mozku.

2. **Mezoderm** – za tuto vrstvu a všechny orgány jí tvořené jsou odpovědní nejstarší mikrobi, konkrétně bakterie.

3. **Ektoderm** – za tuto vrstvu, respektive za orgány řízené mozkovou kůrou,

odpovídají výhradně mladí, takzvaní mikrobi, totiž viry (pokud vůbec existují!), které v přísném slova smyslu nejsou skutečnými mikroby, tedy ani živými bytostmi.

(Dr. Hamer nakonec jasně deklaroval neexistenci “virů”, pozn. překl.)

Mikroby

Každá skupina mikrobů “zpracovává” pouze určité skupiny orgánů, které mají příslušnost ke stejné zárodečné vrstvě, tj. pocházejí ze stejné zárodečné vrstvy. Jedinou výjimkou je “hraniční oblast” mezodermálních, mozečkem ovládaných orgánů. Tato oblast je “zpracovávána” jak (převážně) mykózami a mykobakteriemi, tak (méně často) bakteriemi, které jsou typicky zodpovědné za orgány středních zárodečných vrstev (mezodermu), které jsou řízeny bílou hmotou velkého mozku.

Všichni jsme se mylně domnívali, že mikroby jsou závislé na vnějších faktorech, aby mohly zahájit “zpracování”; tak tomu však není, naopak, zpracování je aktivováno výhradně naším počítačovým mozkem. Vždy se jedná o začátek fáze řešení konfliktu, tj. fáze hojení.

Hamerův kompas – dvoufázová povaha nemocí při řešení konfliktu.

Dosud v tzv. moderní medicíně údajně známe asi 1000 nemocí; asi polovina z nich jsou “studené nemoci”, jako je rakovina, angina pectoris, roztroušená skleróza, ledvinová nedostatečnost, cukrovka atd. Druhou polovinu tvoří “horké nemoci”, jako je revmatoidní artritida, zánět ledvin, leukémie, infarkt, infekční nemoci atd. U studených nemocí jsme vždy zjistili, že mikroby jsou “a-patogenní”, což znamená, že nic nedělají. Naopak u horkých nemocí jsme je vždy nacházeli jako “vysoce virulentní” a vždy jsme si mysleli, že “infikují” nebo napadají nějaký orgán.

Domnívali jsme se také, že jde jen o mobilizaci obranné armády našeho těla, takzvaného “imunitního systému”, proti zákeřné útočné armádě mikrobů nebo dokonce rakovinných buněk, které nás chtěly zničit. Tato představa byla mylná! Žádná z těchto představ nebyla správná.

Museli jsme začít s naší “novou medicínou” úplně od začátku!

Co to všechno má společného s “AIDS”?

V případě “AIDS” nás zajímají viry. Z ontogeneticky podmíněného systému mikrobů jsme převzali, že viry mají v tomto systému pevné místo: Jsou zodpovědné za všechny orgány, které vycházejí z ektodermu (vnější zárodečné vrstvy) a jsou řízeny mozkovou kůrou.

Jak již bylo zmíněno, “pracují” mikroby výhradně ve fázi hojení. Doprovodnými příznaky jsou vagotonie, obvykle horečka, zduření epidermis nebo sliznic a z různých sliznic výhradně zduření dlaždicové sliznice! Takové zjevné příznaky jsou vždy doprovázeny celou řadou reakcí krve a séra, což je samozřejmé.

Co se týče “imunitního systému”, tento souhrnný, nedefinovaný termín se používá všude, bez rozdílu na fázi aktivního a vyřešeného konfliktu. U

rakoviny, sarkomů a leukémie, včetně “infekčních nemocí”, odpovídal dříve nastíněné naprosté neznalosti podstaty nemocí naprosté neschopnosti správně vyhodnotit a zařadit množství faktů a příznaků ze sérologické a hematologické oblasti.

Takzvaný HI-Virus, pokud vůbec existuje (jeho “objevitelé” jej nazvali “virem oslabujícím imunitu”), byl chápán především tak, že “postižení smrtící epidemií AIDS” nakonec umírají na kachexii a panmyeloftízu, tj. nemohou již produkovat krev.

Stejný proces nacházíme i u rakoviny kostí či lépe rakoviny smršťování kostí, tj. osteolýzy v kosterním systému, kterou vždy doprovází panmyeloftíza (chudokrevnost) a jejíž přidružený konflikt je v závislosti na lokalizaci postižené části skeletu specifickým konfliktem kolapsu sebehodnoty. Hojením takového konfliktu sebehodnocení by byla tvorba kalusu nové kosti osteolýzy (rekalcifikace) se známkami leukémie.

Pokud se pacientovi s “AIDS” podaří obnovit svou sebehodnotu, proti všem očekáváním přichází z jednoho ohně do ohně u konvenčních lékařů a je pseudoterapeuticky zpracován k smrti chemoterapií.

Abych byl důkladný, musel bych uvést mnoho argumentů proti “AIDS”, ale to v tomto krátkém článku není možné. Rád bych zmínil jen několik z nich, které se mi zdají zásadní.

Nikdo nikdy nepozoroval systematickou symptomatologii po tzv. infekci HIV, jakou můžeme pozorovat u spalniček nebo zarděnek.

Samotné viry HIV nebyly u pacientů s AIDS nikdy nalezeny.

Na “syndromu získaného selhání imunity AIDS” se mají rozhodujícím způsobem podílet T-lymfocyty. Přesto prý jen každý desetitisící z nich fagocytuje “fragment viru”, tedy viru, jehož celé exempláře se u pacientů s “AIDS” vůbec nevyskytují.

Jelikož symptomatologie “AIDS” vůbec neexistuje, otevírají se dveře lékařsko-diagnostické svévoli. Má-li člověk negativní test na HIV a onemocní-li například rakovinou, revmatoidní artritidou, sarkomem, zápalem plic, průjmem, demencí, plísňovým onemocněním, tuberkulózou, horečkou, oparem nebo jakýmikoli neurologickými příznaky či deficity, pak jsou to všechno podle předchozích představ zcela normální běžné nemoci. Předpokládejme však, že tatáž osoba má pozitivní test na HIV. V takovém případě jsou tato onemocnění okamžitě prohlášena za zhoubné “příznaky AIDS”, jinými slovy za “metastázy AIDS”, které nešťastného pacienta s “AIDS” přivedou k trýznivé smrti.

Je také bizarní, že “AIDS” jako domnělé virové onemocnění by se mělo chovat zcela jinak než všechna ostatní virová onemocnění. Ty jsou vždy považovány za ukončené, když se test na protilátky stane pozitivním.

Avšak nejzásadnější skutečnost, o níž se všichni výzkumníci zmiňují jen okrajově, dosud nikoho nepřiměla k žádným krokům: AIDS se nakazí pouze ti, kteří vědí, že jsou HIV pozitivní, nebo kteří se sami domnívají, že jsou HIV pozitivní! Je zvláštní, že tento velmi překvapivý jev dosud nikdo nezkoumal.

Známe celé skupiny lidí, kteří jsou 100% HIV pozitivní a kterým se nic nestane. Šimpanzi, ačkoli jsou HIV pozitivní, nikdy neonemocní jediným příznakem, který by mohl vypadat jako “AIDS”.

Celá věc tedy musí mít něco společného s psychikou. Přesněji řečeno, pokud lidé onemocní, až když jim řeknou, že jsou HIV pozitivní, pak je na čase podívat se, co se děje v psychice pacienta, kterému byla stanovena tak zničující diagnóza s 50% prognózou úmrtí!

Jsou naši lékaři tak bezduší, že ani jednoho z nich nenapadlo položit si tuto otázku? Co se odehrává v takovém pacientovi, který je brutálně konfrontován s tak zničující diagnózou? Pacient neví, že je to všechno humbuk. Chudák to bere za bernou minci, tím spíš, že celé tohle divadlo je pro něj opravdu profesionálně sehrané!

Copyright Dr. Hamer

Přeloženo z němčiny: John Holledauer

Další texty ke studiu:

Ewa Leimer: Takzvané „viry“, které způsobují nemoci, nejsou vědecky prokázány.

Lenka Bednářová: Zákonitosti Germánské nové medicíny

GNM: PĚT BIOLOGICKÝCH ZÁKONŮ NOVÉ MEDICÍNY

SBS: KOSTI A KLOUBY